

Duch svatý a hlásání evangelia

Papež František tento týden při audienci upozornil na nebezpečí, že se při evangelizaci zaměříme na sebe místo na Pána. Proto doporučil vždy evangelizovat s modlitbou k Duchu svatému.

04.12.2024

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Poté, co jsme se zamysleli nad posvěcujícím a charismatickým působením Ducha svatého, věnujme

tuto katechezi dalšímu aspektu:
*evangelizačnímu působení Ducha
svatého*, tj. jeho úloze při hlásání v
církvi.

První Petrův list definuje apoštoly
jako „ty, kdo hlásali evangelium skrze
Ducha svatého“ (srov. 1,12). V tomto
vyjádření nacházíme dva ustavující
prvky křesťanského hlásání: jeho
obsah, kterým je evangelium, a jeho
prostředek, kterým je Duch svatý.
Řekněme si něco o jednom i druhém.

V Novém zákoně má slovo
„evangelium“ dva hlavní významy.
Může se vztahovat na kterékoli ze
čtyř kanonických evangelií:
Matoušovo, Markovo, Lukášovo a
Janovo, a v tomto významu
evangelium znamená dobrou zprávu,
kterou Ježíš hlásal během svého
pozemského života. Po Velikonocích
nabývá slovo „evangelium“ nového
významu dobré zprávy o Ježíši, tedy
velikonočního tajemství Pánovy

smrti a vzkříšení. To je to, co apoštol nazývá „evangeliem“, když píše: „Za evangelium se nestydím. Jím se přece projevuje Boží moc a přináší záchrana každému, kdo věří.“ (Řím 1,16)

Ježíšovo a později apoštolské kázání obsahuje také všechny morální povinnosti, které z evangelia vyplývají, počínaje Desaterem a konče „novým“ přikázáním lásky. Nechceme-li však znovu upadnout do omylu, který odsoudil apoštol Pavel, totiž že stavíme zákon před milost a skutky před víru, musíme vždy znovu začít od hlásání toho, co pro nás Kristus udělal. Proto apoštolská exhortace *Evangelii gaudium* tolik trvá na prvním z těchto dvou bodů, tedy na *kerygmatu* neboli „hlásání“, na němž závisí veškerá morální uplatnitelnost.

„V katechezi totiž podstatnou roli sehrává prvotní hlásání čili

„kérygma“, které má být v centru evangelizační činnosti a každé snahy o církevní obnovu. [...] Když říkáme, že tato zvěst je „první“, neznamená to, že stojí na začátku a pak se zapomene nebo nahradí jiným obsahem, který ji překoná. Je první ve smyslu kvalitativním, protože je to zvěst principiální, a ve všech etapách a momentech katecheze se jí má stále znovu naslouchat a různými způsoby ji hlásat. [...] Netřeba se domnívat, že v katechezi má kérygma ustoupit nějaké údajně „solidnější“ formaci. Není nic solidnějšího, hlubšího, jistějšího, konzistentnějšího a moudřejšího než tato zvěst.“ (č. 164-165)

Zatím jsme se seznámili s obsahem křesťanského hlásání. Musíme však mít na paměti také *prostředky* hlásání. Evangelium musí být hlásáno „skrže Ducha svatého“ (1 Pt 1,12). Církev má dělat přesně to, co Ježíš řekl na začátku svého veřejného

působení: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal a poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst“ (*Lk 4,18*). *Kázat s pomazáním Ducha svatého* znamená předávat spolu s myšlenkami a učením život a přesvědčení naší víry. Znamená to nespoléhat se na „na přemlouvavá slova moudrosti, ale projevování Ducha a moci“ (*1 Kor 2,4*), jak píše svatý Pavel.

Snadno se to řekne, mohl by někdo namítnout, ale jak to uvést do praxe, když to nezávisí na nás, ale na příchodu Ducha svatého? Ve skutečnosti na nás závisí jedna věc, vlastně dvě, a o těch se krátce zmíním. První je modlitba. Duch svatý sestupuje na ty, kdo se modlí, protože nebeský Otec - je psáno - „dává Ducha svatého těm, kdo ho prosí“ (*Lk 11,13*), zvláště když ho prosí, aby hlásali evangelium jeho Syna! Běda kazatelům, kteří se nemodlí! Stávají se pak tím, co

apoštol nazývá „znějícím kovem a cimbálem zvučícím“ (srov. *1 Kor* 13,1).

Proto to první, co na nás záleží, je modlit se, aby Duch svatý přišel. Druhou věcí je nekázat sebe, ale Ježíše Pána (srov. *2 Kor* 4,5).

To se týká kázání. Někdy jsou kázání dlouhá, dvacetiminutová, třicetiminutová... Ale prosím, kazatelé mají hlásat nějakou myšlenku, nějaký cit a výzvu k činu. Nad osm minut kázání zaniká, není mu rozumět. A toto říkám kazatelům... [potlesk] Vidím, že to rádi slyšíte! Někdy vídáme muže, kteří si po začátku kázání jdou ven zakouřit cigaretu a pak se vrátí. Prosím, kázání musí přinášet myšlenku, náklonnost a návrh k činu. A nikdy ne déle než deset minut. To je velmi důležité.

Druhá věc - jak jsem vám říkal - je nekázat sebe, ale Pána. Není třeba se

nad tím pozastavovat, protože každý, kdo se zabývá evangelizací, dobře ví, co to v praxi znamená nekázat sebe. Omezím se na konkrétní aplikaci tohoto požadavku. Nechtít kázat sebe také znamená nedávat vždy přednost pastoračním iniciativám, které prosazujeme a které jsou spojeny s naším jménem, ale ochotně spolupracovat, pokud jsme o to požádáni, na iniciativách společenství nebo nám je svěruje poslušnost.

Kéž nám Duch svatý pomáhá, provází nás a učí Nevěstu církev takto hlásat evangelium mužům a ženám dnešní doby! Děkuji.

.....